

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 830. An & qualiter ad valorem professionis requiratur libertas à coactione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

3. Resp. Secundò: professiones tacite non sunt sublatae per Concil. Trid. Dum enim circa illas nihil disposuerit, ut videre est ex Less. 25. c. 15. & 16. de regul. antiquae eam dispositioni reliquit, in quantum tamen in ea servantur ab eo praescripta circa professionem expressam. Unde si quis hodie dum post legitimam aetatem, nimirum 16. annorum completoque integro anno suscepto habitu Religionis exerceat unum vel plures actus de jure vel consuetudine, solis professis competentes, vel gestet habitum professorum patenter distinctum ab habitu Novitorum, vel etiam Novitorum patenter indistinctum ab habitu professorum, licet occulte distinctum per benedictionem, concurrentibus simul conditionibus aliis jure antiquo & novo requisitis ad tacitam professionem, & nullam interveniente in contrarium protestatione censetur emisisse tacitam professionem citra omnem emissionem expressam votorum, & absque eo, quod Fagn. expressè in c. vidua num. 2. Pirh. num. 115. in fine. necesse sit in habitu distincto professorum exercuisse illum actum proprium professis, aut etiam in eo perseverasse per triduum, ita tradunt passim AA. Nav. L. 3. cons. 28. num. 5. h. r. Rodriq. Tom. 3. q. 17. a. 1. & 2. Sanch. in sum. L. 5. c. 3. num. 36. Laym. l. c. c. 5. num. 1. Barbof. in c. 4. b. r. num. 3. Castrop. Pirh. ll. cit.

4. Resp. Tertio: in Societate Jesu non esse locum tacitae professionis; cum professio in ea necessario seu essentialiter sic legenda ex scripto. p. 5. cons. c. 3. incorporatio quoque per vota fieri solita absoluto biennio tacite fieri nequit. non per assumptionem habitus distincti ab habitu Novitorum; cum in Societate non sit distinctio illa habitus. Non per exercitium actus proprii incorporatis; cum non detur actus eorum, qui non sit communis Novitiis. ac ita tenent Suar. Tom. 4. de relig. rr. 10. L. 3. c. 8. à n. 3. Castrop. l. c. n. 10. Quibus tamen non obstantibus incorporatio & professio nulla ratificari adhuc poterit non secus, quam in aliis Religionibus. quae tamen ratificatio non tam erit tacitae professionis emissio; quam expressa reparatio ita Castrop. l. c.

5. Resp. Quarto praecipua professionis tacitae ab expressa differentia est illa, quod tacite professus eligi nequeat in Praelatum, nec illius nec alterius Religionis, ut sic vitentur dubia, quae ex tali electione oriri possunt c. nullus c. indemn. de elect. in 6. Sanch. l. c. c. 3. n. 6. Suar. cit. l. 6. c. 12. n. 15. Castrop. l. c. n. 9. Altera differentia est, quod vi professionis tacitae non ita adstrictus sit Religioni, quin ad aliam laxiorem transire possit, per c. constitutionem. h. r. in 6. Verum hoc privilegium seu effectus non omni professioni tacitae, sed tantum ei competit, quae sit deferendo habitum professorum per triduum intra annum Novitiatus. ut Suar. l. c. c. 21. n. 6. Sanch. l. c. n. 27. Castrop. l. c.

Quaest. 829. An certa aetas & quae requiratur ad valorem professionis expressae?

1. Resp. Primò: etsi jure antiquo requirebatur ut sufficiebat aetas pubertatis completa, nimirum in mare annus 14. in foemina, annus duodecimus juxta c. firma. 20. q. 1. c. ad nostram. h. r. c. 1. eodem in 6. jure tamen novo. Trid. sess. 25. c. 15. in quacunque Religione tam mulierum, quam virorum requiritur annus 16. completus. neque hic malitia supplet defectum aetatis, uti contingit in matrimonio carnali, dum id de eo ita statutum jure positivo, c. 9. & c. fin. de dispens. impuber. simile verò

nihil statutum de matrimonio spirituali quale juxta Gl. ult. in c. ult. h. r. est, quod contrahitur inter profitemem & Religionem. Porro decretum illud Trid. locum quoque habet in Societate Jesu, ita ut incorporatio illa facta per vota simplicia post Novitiatum ante annum 16. sit irrita ob paritatem rationis, dum Concilium. l. c. usum nomine professionis non intenderit tantum comprehendere professionem in strictissima sua significatione, sed gratia frequentioris usus. Cum etiam dicta emissio votorum illorum simplicium inducat statum, quantum est ex parte emittentis, perpetuum & indissolubilem, ob quam rationem Concilium requisivit 16. annos, ut nimirum maturiore Concilio & conditione prudentiore talis status assumeretur. Castrop. l. c. p. 2. §. 1. n. 1. sed neque aliter in Societate fieri poterat, dum in ea recipi quis nequeat ante annum 14. aetatis, & tempus Novitiatus sit biennium; adeoque tam ex Constitutionibus Societatis, quam ex decreto Trid. requiritur annus 16. & ita docent Sanch. L. 5. sum. c. 4. num. 7. Suar. Tom. 4. de relig. rr. 10. L. 3. c. 6. num. 2. Castrop. l. c. De cetero per Tridentinum non impediri, quin major aetas in aliqua Religione requiri possit, etiam cum decreto irritante, dubium non est, ut ait Castrop. l. c. num. 2. ac ita per c. 6. h. r. prohibitum pueros in infulis (intellige minoribus) admittere pueros ante annum 18. propter asperitatem majorem vitae Religiosae in iis perferendam, ob majorem solitudinem, quae angustis maris coarctantur, ad quam pueri juniores invidiosae, quamvis huic constitutioni per contrariam consuetudinem derogatum esse dicat Jo-And. & Sylv. apud Pirh. h. r. num. 118. quin etiam sic statutum in Ordine Minorum S. Francisci ut Pirh. l. c. ita tamen, ut licet tale statutum servandum, non tamen professio in eo facta ante annum 18. modo facta post annum 16. sit irrita. Cum tale statutum decretum irritans adjunctum non habent, ita Abb. in c. qui est in infulis. h. r. n. 4. & 5. Sylv. V. religio. 3. q. 4. Sanch. l. c. c. 4. n. 6. Rodriq. tom. 3. qq. resp. 17. a. 20. Suar. tom. 3. de relig. L. 6. c. 3. n. 7. & 8. Castrop. Pirh. LL. cit. his non adverfante Trid. ut Fagn. in c. 1. h. r. n. 15. juxta declar. Cardin.

Quaest. 830. An & qualiter ad valorem professionis requiratur libertas à coactione & metu?

Resp. Requiritur ut sit spontaneè emissio, & libera ab omni coactione & metu gravi cadente in virum constantem injustè incusso, etiam indirectè ad extorquendam illam, qualis si non sit, ipso jure, saltem Ecclesiastico, est irrita. juxta c. professus caus. 20. q. 3. & c. 1. de his quae vi & c. non secus, ac matrimonio carnale tali metu extortum. juxta c. 14. & 15. de spons. & matrim. Cum per professionem quoque status novus valde difficilis, ex natura sua perpetuus & immutabilis assumatur; ac proinde professio non minorem exigat libertatem, quam matrimonium carnale. Idemque est de emissionem votorum facta à scholasticis in Societate post biennium probationis, utpote per quam verum statum Religiosum assumunt & ingrediuntur, quem & non strictam solum professionem intellexit textus c. de his qui vi. uti etiam Trid. sess. 25. c. 19. de regular. in ordine ad declarandam nullitatem, pro eodem usurpat Religionem ingredi, & professionem facere; ac ita expressè de emissionem illa votorum simplicium, quod metu extorta nullum habeat effectum, docent cum Suar. de relig. rr. 10. L. 3. c. 6. num.

num. 6. Castrop. l. c. §. 2. n. 1. Wiestn. b. t. n. 82. Porro nomine metus gravis invalidantur professionem non venit metus reverentialis, imperium, preces parentis. uti Abb. in c. 12. b. t. n. 8. Sanch. de matrim. l. 4. d. 6. num. 18. Pirh. b. t. num. 120. nisi accedat timor mala tractationis, preces valde importunae, vel saepius repetitae, magna & diuturna offensa ejus, à quo hominis vita ac fortuna dependet, spectata quoque dispositione personae, v. g. utrum timida. ita Sanch. l. c. d. 7. Less. L. 2. c. 17. num. 35. Laym. L. 4. tr. 5. num. 6. Unde jura & argumenta afferri solita pro metu reverentiali invalidante professionem intelligenda sunt, non de tali metu nudo, sed vestito aliqua ex dictis circumstantiis. Alleganti verò post professionem metum gravem, uti & aliud impedimentum irritans incumbit probatio. Abb. in c. 1. b. t. num. 4. Fagn. ibidem. num. 26. cum in dubio semper praesumendum pro valore actus, steterit possessio pro professione ipsaque Religione, quae talem hactenus tanquam professum suum habuit & aluit; eam etiam non habitam in contrarium afferre suas probationes, quibus ostendat profitentem liberè ac spontaneè emississe professionem. Arg. c. super hoc de renunc. juncta Gl. V. resignationis. Abb. in c. 1. b. t. in fine. Pirh. l. c. in fine. Porro tamen si coactio per vim & metum professionem irritam reddat, non tamen ipsum ingressum in Religionem probationis gratiam seu Novitiatum ex inde invalidari, ullo jure reperitur. Pirh. b. t. num. 121. cum Sanch. de matrim. L. 6. d. 37. num. 51. quamvis, ut Idem, gravis quoque injuria irrogetur ei, qui ad ingrediendum Religionis Novitiatum cogitur. Unde etiam Tridentinum sess. 25. c. 18. de regular. anathemati subjicit omnes & singulos, qui quomodocunque coegerint quamcunque mulierem, praeterquam in casibus in jure expressis, ad ingrediendum Monasterium, vel suscipiendum habitum cujuscunque Religionis, aut emittendam professionem, quoscientes eam non sponte ingredi Monasterium aut habitum suscipere, vel professionem emittere, quoquo modo eidem actui vel praesentiam vel consensum vel auctoritatem interposuerint, quam tamen excommunicationem non extendendam ad eos, qui mares ad illa cogunt, eò quòd feminae coactionibus magis obnoxiae, & adversus eas minus tutae & potentes sint, quam mares, tradit Wiestn. b. t. num. 83. citatis Suar. de censuris. d. 23. §. 7. n. 8. Sanch. L. 4. mor. c. 4. Castrop. tr. 29. d. 3. p. 57. n. 8. De cetero libertati requisitae ad valorem professionis adhuc locus est in sequentibus casibus.

Primò, dum pueri à parentibus oblato Monasterio facti puberes profitentur, nam etsi olim puerque impubes à parentibus Monasterio offerri potuissent, ita ut eorum oblatione stare tenerentur, nec Monastica professione desertà ad saeculum redire possent sine nota infamiae, probabiliter ac eruditè notet Gonz. in c. cum virum. b. t. n. 6. ad evitanda tamen, quae ex istiusmodi frequenter inconsulta liberorum oblatione oriebantur, postmodum tamen post saeculum sextum Ordinatione Ecclesiastica cum simus, 14. sancitum, ut istiusmodi oblato, licet ad annos pubertatis usque in Monasterio perseverare tenerentur, eò quòd quò ad vitae rationem gubernationemque voluntati parentum subjicerentur, effecti tamen puberes liberè ad saeculum redire possent, & nequaquam in Monasterio persistere cogentur, nisi expressè vel tacitè istam oblationem sui emissà professione ratam habuissent. Fagn. in cit. c. cum virum. num. 34. Pirh. b. t. num. 58. Wiestn. num. 84. R. P. Lenr. Jur. Can. Lib. III.

Secundò dum uxor in mariti sacram ordinationem aut professionem liberè consentiens, obligatur & cogitur ad ingressum Religionis emittendamque professionem in casu, quò incontinentiae vitae praereteret suspicionem. cum obligatio illa & coactio à praecedente libero ejus consensu in mariti professionem dependeat, adeoque non secus, ac qui ingressum in Religionem vovit, vel matrimonium alteri promisit justè ad hoc cogi potest, absque eò, quòd huic ingressui & matrimonio dici possit deesse libertas.

Tertiò, dum criminosi in Monasteria inviti detruduntur; cum justè in ea detruduntur, non ut inviti edita professione fiant Monachi, sed ut in iis, quasi in carcere inclusi, & à peccandi occasione remoti, poenitentiam agant, ut Gonz. in c. 1. n. 10. Wiestn. b. t. n. 85. Num verò metus gravis injustè incussus superiori, cujus est admittere professionem, ad extorquendam admissionem, aut etiam capitulo, dum ejus consensus necessarius, irritet quoque professionem, non convenit inter AA. negant id ipsum Suar. tom. 3. de relig. L. 6. c. 4. n. 17. Castrop. tr. 16. d. 2. p. 2. §. 2. n. 3. Pirh. b. t. n. 124. vers. porro. etsi. eò quòd metus, non jure naturali, sed solo positivo humano irritet professionem ut Suar. n. 19. hoc verò de metu incusso admittenti nihil statuerit Concilium ad invalidandam professionem; adeoque extensio fieri nequeat ad hunc casum. Affirmant è contra Less. de 7. & 7. l. 2. c. 41. n. 6. Donat. Tom. 2. prax. regul. p. 2. tr. 11. q. 8. à n. 3. quos sequitur Wiestn. b. t. n. 87. hoc nixi fundamento satis probabili: quòd sicut matrimonium carnale, sic & spirituale initum per professionem sit contractus mutuo consensu initus, ultro citroque obligatorius. c. porrellam. c. ad Apostolicam. b. t. adeoque sicut profitentis, sic Religionis seu Praelati illius nomine eam admittentis, exigens consensum spontaneum, à vi & metu absolutum, ut inter contrahentes servetur aequalitas, non secus ac requiritur in matrimonio carnali, à quo ad matrimonium spirituale jure approbatum sit argumentum juxta c. inter. de trans. Episc. & c. cum inter. de elect.

Quaest. 831. An & qualiter error & ignorantia reddant professionem irritam?

R Esp. Pari quoque modo; quin & ipso jure naturae professionem reddit irritam error vel ignorantia circa substantialia Religionis (secus est de accidentalibus) quia consensum & libertatem adimit Arg. c. 6. de iis, quae vi. Ob quam rationem eandem irrita est professio facta ab amente, prout sumitur. ex c. sicut b. t. ita etiam, ut si postmodum ad sanam mentem rediens, redditusque certior de emissà à se invalidè professione, non hoc ipso existat verè professus, quòd taceat, vel non contradicat, aut habitum deponat; sed necesse sit, ut de novo spontanea voluntate profiteatur expressè vel tacitè, nempe exercendo actum, vel assumendo habitum proprium professorum. nequit eniam cessante amentia, in ea facta professio ratificari; cum omnino fuerit nulla, ac perinde sit, ac si nihil factum fuisset. Arg. cit. c. sicut. Abb. ibidem. n. 4. Sylv. V. religio. §. q. 2. Sanch. L. 5. mor. c. 4. num. 53. Azor. p. 1. L. 12. c. 2. q. 5. Pirh. b. t. num. 123. Ad haec, ut cessante amentia, talis mox validè profiteatur expressè vel tacitè, requiritur, jure novo Tridentini, ut

Gggg

anno